

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 71/05-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. júla 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. J. J., T., zastúpeného advokátom JUDr. M. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 p o r u š i l právo JUDr. J. J., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. JUDr. J. J. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. J. J. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6 307 Sk (slovom šesťtisíctristosedem slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 28. apríla 2005 č. k. I. ÚS 71/05-10 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. J. J., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že: *„Dňa 28. 04. 2003 bol z Advokátskej kancelárie v P. na adresáta Okresný súd Bratislava I odoslaný žalobný návrh žalobcu JUDr. J. J. proti odporcovi SIS, B. o náhradu škody za stratu na služobnom plate spôsobenej nesprávnym rozhodnutím vo výške 289. 138.- Sk s prísl.*

Okresný súd Bratislava I listom zo dňa 26. 06. 2003 pod sp. zn. 16 Ct 12/2003 mi oznámil postúpenie spisu na Okresný súd Bratislava III ako na súd miestne príslušný. (...)

Pojednávanie vo veci sa do dnešného dňa neuskutočnilo a nebol vytýčený ani jeho termín. Z uvedených dôvodov som podal sťažnosť na takýto postup súdu, ktorým boli spôsobené prieťahy viac ako 600 dní, ktorú som poslal na adresu predsedu súdu dňa 30. 03. 2005.“

Sťažovateľ z uvedeného vyvodil, že nečinnosťou Okresného súdu Bratislava III bolo porušené jeho základné právo zakotvené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. J. J., bytom T., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Okresného súdu v Bratislave III vo veci vedenej pod sp. zn.: 20 C 40/03 porušené bolo.

2. Okresnému súdu v Bratislave III sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 40/03 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie ako náhrada nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch v sume 100.000.-Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré je mu Okresný súd v Bratislave III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd v Bratislave III je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 6 307,- Sk, ktoré pozostávajú z dvoch úkonov tarifnej hodnoty po 2 500,- Sk jeden úkon, plus paušálna suma náhrad 150,- Sk, plus 19 % DPH 503,50 Sk = 3 153,50 Sk x 2 t. j. 6 307,- Sk a to do 15 dní od doručenia nálezu na účet právneho zástupcu JUDr. M. B., advokáta v P.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. M. K., listom z 24. mája 2005 sp. zn. Spr. 3415/05 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 21. júna 2005.

2. 1. Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol, že:

„Vec bola postúpená z Okresného súdu Bratislava I dňa 29. 7. 2003, pridelená bola na prejednanie a rozhodnutie JUDr. B. P.

Vo veci sa riadne konalo do dňa 13. 4. 2004, kedy bol k spisu veci pripojený spis veci Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sž 261/00.

Je pravdou, že ďalší úkon, ktorým bolo nariadenie pojednávania na deň 29. 6. 2005, bol urobený až dňa 28. 4. 2005, avšak príčinou je jednoznačne preťaženosť sudkyne.

Vo svojom súdnom oddelení má 524 nevybavených vecí, pričom podotýkam, že ide o vynikajúcu sudkyňu, špecialistku na pracovné právo, ktorá by mala byť v krátkej dobe dočasne pridelená na Krajský súd v Bratislave, avšak pri tomto stave v súdnom oddelení jednoducho nemôže systematicky, riadne pracovať s pridelenými vecami.

Takýto stav je vo všetkých súdnych oddeleniach občianskoprávneho úseku súdu.

Pripomínam, že pod tento stav sa podpísalo najmä prevzatie vecí bývalého Okresného súdu Bratislava – vidiek dňa 1. 1. 1997.

Prvostupňové súdy v Bratislave sú preťažené, štát však nemá ochotu zabezpečiť dostatočný počet sudcov, a pokiaľ sa tento postoj nezmení, stavy v súdnych oddeleniach sa nezlepšia.

Pokiaľ by mal sudca v súdnom oddelení 150 nevybavených vecí, priedahy by sa mali objaviť výnimočne, takto sa však stávajú nevyhnutnou súčasťou práce sudcu, a to aj kvalitného, akým je JUDr. P.

Na ústnom pojednávaní netrvám“.

2. 2. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu podpredsedu okresného súdu uviedol, že:

„K vyššie uvedenému vyjadreniu poznamenávam, že som si vedomý skutočnosti, že súdy sú zavalené občianskoprávnymi vecami avšak podľa môjho názoru to nezbavuje povinnosti súdu v záujme predchádzania porušovania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov, zabezpečiť moje právo ako občana SR aby v zmysle čl. 48 ods. 2) Ústavy SR sa vec prerokovala bez zbytočných priedahov.

Z uvedených dôvodov na prejednaní podanej sťažnosti prijatej na ďalšie konanie pod spis. zn. I. ÚS 71/05-20 trvám.

Netrvám na tom, aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie a prehlasujem, že v zmysle ust. § 30 ods. 2) zákona o Ústavnom súde súhlasím s upustením od ústneho pojednávania pred Ústavným súdom. (...)“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priedahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný

procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Z obsahu s'ťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 20 C 40/03:

Dňa 29. apríla 2003 podal s'ťažovateľ Okresnému súdu Bratislava I žalobný návrh na náhradu škody za stratu na služobnom plate spôsobenej nesprávnym rozhodnutím vo výške 289 138 Sk proti SIS (ďalej len „žalovaný“).

Dňa 19. mája 2003 Okresný súd Bratislava I vyzval žalovaného, aby oznámil súdu adresu svojho sídla.

Dňa 13. júna 2003 žalovaný oznámil Okresnému súdu Bratislava I adresu svojho sídla.

Dňa 23. júna 2003 konajúca sudkyňa postúpila vec Okresnému súdu Bratislava III, ako miestne príslušného súdu.

Dňa 29. júla 2003 bol spis doručený okresnému súdu a ďalej bol vedený pod sp. zn. 20 Cp 40/2003.

Dňa 11. septembra 2003 súd vyzval žalovaného, aby sa vyjadril k návrhu na začatie konania.

Dňa 16. októbra 2003 žalovaný doručil súdu svoje vyjadrenie k návrhu na začatie konania.

Dňa 24. októbra 2003 súd požiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o pripojenie spisu sp. zn. 6 Sž 261/00 pre potreby prebiehajúceho konania.

Dňa 13. januára 2004 súd urgoval najvyšší súd o pripojenie spisu sp. zn. 6 Sž 261/00.

Dňa 12. marca 2003 súd opätovne žiadal najvyšší súd o pripojenie spisu v lehote 10 dní a v prípade, že tomuto bráni objektívna prekážka, aby bola táto skutočnosť žiadajúcemu súdu oznámená.

Dňa 13. apríla 2004 bol pripojený spis najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sž 261/00.

Dňa 2. mája 2005 súd nariadil vo veci pojednávanie na 29. jún 2005 a vyzval žalovaného, aby predložil súdu označené spisové materiály v lehote 10 dní.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody za stratu na služobnom plate vedenom pod sp. zn.

20 C 40/03, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je náhrada škody za stratu na služobnom plate, t. j. vec, ktorej povaha (spor o existenciu nárokov, ktoré sú zdrojom príjmov sťažovateľa) si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka tohto občianskoprávneho konania, ktoré trvá na okresnom súde takmer dva roky, podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietáhom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd nepreukázal vo veci relevantnú procesnú činnosť minimálne v období od 12. marca 2003 do 13. apríla 2004 (keď počas jedného roka sa nezaujímal o spis najvyššieho súdu sp. zn. 6 SŽ 261/00, hoci v ostatnej výzve mu stanovil lehotu 10 dní) a od 13. apríla 2004 do 2. mája 2005 (trinásť mesiacov) bol súd v napadnutej veci nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov. Okresný súd teda minimálne počas dvoch rokov vo veci nevykonal prakticky žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca vo veci o náhradu škody za stratu na služobnom plate počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého dôvodom priet'ahov je „jednoznačne preťaženosť sudkyne“, ktorá „vo svojom súdnom oddelení má 524 nevybavených vecí, pričom (...) ide o vynikajúcu sudkyňu, špecialistku na pracovné právo“, nemožno akceptovať. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení podpredsedu okresného súdu. Ústavný súd už v podobných súvislostiach opakovane vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priet'ahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priet'ahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkom súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Skutočnosť, že okresný súd mal personálne problémy, ktoré nedokázal riešiť, nemôže byť pripočítaná na ťarchu účastníka konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, najmä aj na povahu veci považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 6 307 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti z 1. apríla 2005 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 21. júna 2005). Za tri úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume trikrát po 2 501 Sk a režijný paušál trikrát po 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkove sumu 7 953 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ si prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v sume 6 307 Sk, ústavný súd - keďže to nie je v rozpore s platnými súvisiacimi predpismi - mu priznal náhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 4.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 2005